

Από την πλευρά των νέων

Βγάζοντας τα ροζ γυαλιά μας...

Έβγαλα τα ροζ γυαλιά μου και κοίταξα γύρω μου προσεχτικά, προσπαθώντας να δω τη σημερινή πραγματικότητα που μας περιβάλλει. Κοίταξα και τις γυναίκες κατάματα. Χωρίς γυαλιά. Κι ένιωσα ένα πόνο στην καρδιά μου, γιατί όλα μου φάνηκαν πολύ πιο σκληρά. Είδα πως τα χρώματα έχαναν την απαλότητα που τους χαρίζει η χαραυγή μιας νέας ημέρας. Είδα πως ο δρόμος για το αληθινό ξημέρωμα παραμένει ακόμα μακρύς και πως χρειάζεται ρεαλισμός για να υπερπηδήσουμε τα εμπόδια που μας χωρίζουν ακόμα από τους στόχους μας και τη βελτίωση της ποιότητας της ζωής μας.

Θάθελα να προτείνω και στις άλλες φίλες γύρω μου να βγάλουμε μαζί για λίγα λεπτά τα ροζ γυαλιά της αισιοδοξίας και να δούμε την πραγματικότητα κατάματα. Πολλές από μας τις νέες χάνουν την αίσθηση της αλήθειας, παρασύρονται από τη μαγεία των κατακτήσεων, και φθάνουν στο σημείο να νομίζουν ότι ακόμα κι ο φεμινισμός είναι κάτι ξεπερασμένο που δεν πρέπει ν' ασχολείται κανείς μ' αυτόν. Συνήθως αυτές οι γυναίκες ανήκουν είτε στον

χώρο εκείνων που δεν έχουν βγει ακόμα στην αγορά εργασίας ή σε εκείνες που έχουν κάπως βολευτεί μέσα στα πλαίσια ενός πατροπαράδοτου γάμου, ή ακόμα σ' αυτές που είχαν την τύχη και την ικανότητα να πετύχουν στη σταδιοδρομία τους. Πολλές νεαρές κοπέλες έχουν την υπεροψία του κατακτητή: Μπορούν να καπνίζουν ελεύθερα, μπορούν να κάνουν έρωτα ελεύθερα. Και δεν ξέρουν τι τις περιμένει, όταν θα προσπαθήσουν να πετύχουν στη σταδιοδρομία τους μέσα σε μια αντροκρατούμενη κοινωνία, όταν θα πρέπει να συμβιβάσουν τις διαπροσωπικές σχέσεις τους με σκληρούς όρους εργασίας, και ακόμη χειρότερα όταν θα χρειαστεί να εναρμονίσουν τα χρέη της νοικοκυράς και της μητέρας με μια απαιτητική καριέρα. Δεν θέλω να πω μ' αυτό ότι δεν πρέπει να κοιτάζουμε το μέλλον με αισιοδοξία, ούτε ότι πρέπει να γίνουμε ηττοπαθείς και όχι κατακτητικές. Εκείνο που θα ήθελα να εξηγήσω στις νεαρές φίλες μου είναι ότι δεν πρέπει να ξεγελιόμαστε από τις σπουδαίες, είναι αλήθεια, κατακτήσεις της εποχής μας, αλλά να

βλέπουμε την πραγματικότητα για να μπορούμε να δίνουμε τους αγώνες μας κάθε στιγμή και να παγιώσουμε στην πράξη αυτά που έχουμε κερδίσει. Διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος η μεγάλη αισιοδοξία να μας οδηγήσει σε πλήρη συντριβή.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι οι άντρες εξακολουθούν να βρίσκονται σε πλεονεκτικότερη θέση από μας, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι εκείνοι είναι ακόμη αυτοί που παίρνουν τις μεγάλες αποφάσεις, και ότι πολλές από μας σέρνουν ακόμα το παρελθόν των γιαγιάδων μας, που ο αντρικός κόσμος έντεχνα καλλιεργεί.

Ας αγρυπνούμε, λοιπόν, μέχρι να ξημερώσει για καλά και να μην χρειάζονται ροζ γυαλιά, μέχρι τη στιγμή που το άπλετο φως της ημέρας θα πέφτει πάνω σ' έναν κόσμο ισότητας και δικαιοσύνης, όπου γυναίκες και άντρες θα μπορούν ν' αγωνίζονται συντροφικά με αξιοκρατικά και μόνο κριτήρια.

Άννα Σαπρή